

indtræffer for en Rejse, kan hæve Aftalen, maa bero paa, om Misligholdelsen eller de Omstændigheder, der har hindret Leveringen af Godset, er af saadan Beskaffenhed, at Gentagelse ogsaa for de andre Rejser maa forventes, jfr. herved Købelovens § 29.

Til § 133.

I §§ 131 og 132 er behandlet udelukkende de Spørgsmaal, der opstaar, hvis Befragteren træder tilbage, forinden Godset er indlastet. I § 133 behandles Spørgsmaalet, om og da under hvilke Betingelser Befragteren er berettiget til at træde tilbage fra Befragtningen, efter at Godset er indlastet, jfr. herved Sølovens §§ 128 og 129, jfr. § 130.

Efter Forslaget ligesom efter gældende Sølov har Befragteren principielt Ret til at træde tilbage, ogsaa naar Indlastning har fundet Sted. Efter Søloven skal der i saa Fald betales foruden Fragt og Godtgørelse for muligt Ophold Erstatning for de særlige Udgifter og Tab, der foranlediges ved Godsets Udlosning, og hvis der er flere Befragtere, kan den enkelte Befragter kun kræve Udlosning, hvis dette kan ske uden Fare for de øvrige Befragtere ved Forsinkelse af Rejsen eller paa anden Maade. Efter Søloven har man altsaa ment, at Bortfragterens Interesser er tilstrækkeligt beskyttet ved den ham tillagte Ret til Fragt, Godtgørelse for Ophold og for Udgifter ved Losningen. Det har imidlertid syntes, at dette ikke altid vil være tilstrækkeligt, idet det under Nutidens Forhold er af største Betydning for Bortfragteren at kunne foretage nøje Beregninger med Hensyn ikke alene til den aftalte, men ogsaa til efterfølgende Rejser, og man har derfor ment at maatte gøre Befragterens Tilbagetrædelsesret afhængig af, at Losning af Godset ikke vil medføre hverken Skade for anden Befragter eller væsentlig Ulempe for Bortfragteren.

Iøvrigt faar Bestemmelserne i §§ 131 og 132 tilsvarende Anvendelse.

Er en Del af Rejsen udført, naar Befragteren træder tilbage, saaledes at Godset maa udlosses i en Mellemhavn, har man endvidere ment, at Bortfragteren, uanset om han efter Reglerne i §§ 131 og 132 har Krav paa

Erstatning eller ej, bør kunne kræve Afstandsfragt, smlg. herved Sølovens § 161.

Til § 134.

Bestemmelsen fastslaar, hvorledes Bortfragterens Erstatning skal beregnes, naar han efter de foregaaende Paragraffer har Krav paa en saadan. Allerede deraf, at man i de foregaaende Paragraffer har brugt det almindelig holdte Udtryk: „Fragttab og anden Skade“, vil det ses, at man har ment at maatte opgive de mange forskellige ret vilkaarlige Regler, Søloven nu indeholder herom.

Erstatningen forudsættes efter Forslaget fastsat efter de almindelige Regler, der ellers følges ved Fastsættelse af Erstatning for Misligholdelse af Kontrakter, men for at undgaa Misforstaaelser har man dog om et Par Punkter, med Hensyn til hvilke der maaske ellers vilde kunne opstaa Tvivl, givet Regler til Tydeliggørelse.

For det første har man fremhævet, at der skal tages Hensyn til, om Bortfragteren uden rimelig Grund har undladt at medtage andet Gods. Man har herved ønsket at paapege, at Bortfragteren har en Pligt til at være aktiv for at begrænse sit Tab og derved Befragterens Erstatning. Kan han træffe Aftale om en anden Rejse, der ikke medfører, at han bliver væsentlig daarligere stillet med Hensyn til Rejserisiko eller lignende, bør han gøre det.

For det andet har man anset det for hensigtsmæssigt at fastslaa, at Bortfragterens Krav paa Godtgørelse for paaløben Overliggetid og andet Ophold, jfr. §§ 86 og 96, er uafhængigt af, om Erstatning iøvrigt kan kræves.

Gensidig Hævningsret.

Til §§ 135 og 136.

Bestemmelserne træder i Stedet for Sølovens §§ 159—163.

Streng systematiske Hensyn kunde vel tale for at indarbejde disse Regler i Afsnittene om „Forsinkelse paa Bortfragterens Side“ og „Tilbagetræden og Hindringer paa Befragterens Side“, men man har dog fundet, at praktiske Hensyn end stærkere taler for at følge tidligere Sølovgivnings